

M A R I E L U

LEGEND

l e g e n d a

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2012

Anyámnak

LOS ANGELES, KALIFORNIA

AMERIKAI KÖZTÁRSASÁG

NÉPESSÉG: 20 174 282

ELSŐ RÉSZ

**A FIÚ,
AKI A FÉNYBEN JÁR**

DAY

ANYÁM HALOTTNAK HISZ.

Természetesen *nem* vagyok halott, de ő nagyobb biztonságban van, ha ezt nem tudja.

Havonta legalább kétszer találkozom a körözési plakátommal a Los Angeles belvárosában mindenfelé látható óriásképernyőkön. Pedig a képem egyáltalán nem illik oda. A felvillanó fotók többsége vidám dolog: mosolygó gyermekek állnak a tündöklő kék ég alatt, turisták fényképezkednek a Golden Gate híd romjainál, a Köztársaság neonszínű reklámjai. És persze a Kolóniák elleni propaganda. „*A Kolóniák a földünket akarják*”, állítják a feliratok. „*Arra fáj a foguk, ami a miénk. Ne engedjük, hogy elvegyék az otthonunkat! Támogasd az Ügyet!*”

Ez után következik a bűnlajstromom. Az óriás kivetítő teljes pompájában ragyog fel a szöveg:

KÖZTÁRSASÁGI ELFOGATÓPARANCS

ÜGYIRAT SZ.: **462178-3233**

KERESSÜK A „**DAY**” NÉVEN ISMERT SZEMÉLYT AZ ALÁBBI BŰNCSELEKMÉNYEK ELKÖVETÉSÉNEK ALAPOS GYANÚJÁVAL: TESTI SÉRTÉS, GYÚJTOGATÁS, LOPÁS, A HADSEREG TULAJDONÁNAK MEGRONGÁLÁSA ÉS A HARCKÉSZÜLTSEG

VESZÉLYEZTETÉSE. 200 000 KÖZTÁRSASÁGI TIKETT JÁR
BÁRMILYEN NYOMRA VEZETŐ INFORMÁCIÓÉRT.

A körözés mellett mindig más fotó jelenik meg. Egyszer egy szemüveges srác, vörös színű, sűrű, göndör hajjal. Máskor meg egy barna szemű, teljesen kopasz fiú képe. Időnként fekete vagyok, máskor fehér, esetleg kreol, sárga, rézbőrű vagy ami éppen az eszükbe jut.

Más szóval a Köztársaságnak fogalma sincs, hogy nézek ki. Úgy tűnik, *semmit* nem tudnak rólam azon kívül, hogy fiatal vagyok, és az ujle nyomatom nem szerepel az adatbázisukban. Ezért utálnak annyira, ezért vagyok, ha nem is a *legveszélyesebb*, de a *legkeresettebb* bűnöző az országban. Rossz fényt vetek rájuk.

Még csak kora este van, de odakint már koromsötét, csak az óriásképernyők fénye tükröződik a tócsákban. Egy omladozó ablakpárkányon ülök három emelet magasan, kintről láthatatlanul a rozsdás acéltámok takarásában. A ház lakótömb volt valamikor, de mára teljesen lepusztult. Törött lámpák és üvegszilánkok borítják a szoba padlóját, és minden falról mállik a vakolat. Az egyik sarokban az Első Polgár régi portréja hever a földön, arccal felfelé. Kíváncsi lennék, ki lakhatott itt korábban – nincs az a hülye, aki hagyná, hogy az Első képét így lehajítva találják a lakásában.

A hajamat szokás szerint egy kifakult baseballsapka takarja. A szememet nem veszem le az utca túloldalán álló kicsi, egyszintes házikóról. A nyakamban lógó medállal babrálok.

Tess a szoba másik ablakánál támasztja a falat, és engem néz figyelmesen. Nyugtalan vagyok ma éjjel, ő pedig mindig megérzi.

A Ragály súlyos csapást mért a Lake-szektorra. Az óriásképernyő fényében látjuk az utca végén a katonákat, ahogy sorra járnak a házakat. Fényes, fekete köpenyüket csak lazán a vállukra vetik a hőség miatt. De mindannyian

gázálcot viselnek. Néha, miután kijönnek, megjelölik a házat egy nagy, vörös X jelet festve a bejárati ajtóra. Ezután abba a házba senki nem megy be, és senki nem jön ki belőle, legalábbis nem akkor, amikor valaki megláthatná.

– Nem látod őket? – suttogja Tess. Arcát árnyék takarja.

Hogy lefoglaljam magam, régi PVC-csövekből megpróbálok összetákolni egy csúzlit.

– Még nem vacsoráztak. Órák óta nem ült senki az asztalhoz. – Arrébb csúszom, kinyújtózatom a rossz térdemet.

– Lehet, hogy nincsenek otthon?

Bosszús pillantást vetek Tessre. Vigasztalni próbál, de csak ingerült leszek.

– Világos van a házban. Látod, hogy gyertyát gyújtottak. Anya nem pazarolná a gyertyát, ha senki nem lenne otthon.

Tess közelebb húzódik.

– Néhány hétre el kéne mennünk a városból, nem gondolod? – Igyekszik, hogy nyugodt maradjon a hangja, de érzem a félelmét. – A Ragály hamarosan alábbhagy, és akkor visszajöhetsz meglátogatni őket. Bőven elég a pénzünk két vonatjegyre.

Megrázom a fejem.

– Heti egy este, emlékszel? Csak hadd nézzek rájuk, hetente egyszer.

– Aha. De ezen a héten *minden* éjszaka ide jöttél.

– Csak biztos akarok lenni benne, hogy jól vannak.

– És ha megbetegszel?

– Vállalom a kockázatot. De neked nem volt muszáj velem jönnöd.

Megvárhattál volna Áltában.

Tess vállat von.

– Nem árt, ha *valaki* szemmel tart.

Két évvel fiatalabb nálam, néha mégis elég idősnek tűnik hozzá, hogy ő vigyázzon rám.

Csendben figyeljük, ahogy a katonák egyre közelebb érnek a családom házához. Sorra megállnak a többi ház előtt, az egyik katona bedörömböl az ajtón, miközben egy másik célra tartott fegyverrel áll mellette. Ha tíz másodpercen belül nem jön ki senki, az első katona berúgja az ajtót. Miután betódnak, már nem látom őket, de tudom, hogy megy ez: az egyik katona vérmintát vesz a család összes tagjától, beteszi egy hordozható elemzőbe, és megvizsgálja, fertőzöttek-e. Az egész tart vagy tíz percig.

Megszámolom, hány ház van hátra, amíg a katonák odaérnek, ahol a családom lakik. Még egy órát kell várnom, amíg megtudom, mi a helyzet velük.

Az utca másik végéről éles sikoly hallatszik. A pillantásom a hang forrását keresi, az övembe tűzött késhez kapok. Tess felszisszen.

A járvány egyik áldozata. A nő már hónapokkal ezelőtt megfertőződhetett, mert a bőre kirepedezett, mindenütt vérzik. Nem is értem, a katonák hogyan nem vették észre az eddigi vizsgálatok során. Céltalanul botladozik, dülöngél egy darabig, majd meglódul előre, de rögtön térdre is esik. A katonákra nézek. Már ők is észrevették. Akinél a csőre töltött fegyver van, megközelíti, miközben a tizenegy másik a helyén marad, és csak nézőként vesz részt az eseményben. Egyetlen fertőzött nem jelent nagy fenyegetést. A katona felemeli a fegyverét, céloz. Egyetlen sorozatot ereszt a fertőzött asszonyba.

A nő összeesik, aztán nem mozdul. A katona csatlakozik a társaihoz.

Jó volna, ha egyszer rátehetnénk a kezünket egy ilyen fegyverre, ami a katonáknak van. Egy ilyen csinos kis holmi a feketepiacon sem kerül sokba (480 tikett), olcsóbb, mint a legtöbb nagy tűzerejű puska. Más fegyverekhez képest nagyon pontos, mágnesek és elektromos áramkörök segítik a

célzást, és háromsaroknyiról is pontos találatot lehet elérni vele. A technológiát a Kolóniáktól lopták, még apa mondta egyszer, de persze a Köztársaság sosem ismerne el ilyesmit. Tess és én vehetnénk akár ötöt is, ha akarnánk... Az évek során rászoktunk, hogy az összelopott pénz fölös részét elrejtjük, félretesszük vészhelyzet esetére. De az igazi probléma a puskával nem az ára. Hanem az, hogy nagyon könnyen le lehet nyomozni. Mindegyikben van egy érzékelő, ami rögzíti és jelenti használójának a tenyérvonalaait, ujjlenyomatait és a fegyverhasználat pontos helyét. Ez aztán gyorsan lebuktatna. Így inkább maradok a házilagosan barkácsolt dolgoknál, PVC-csőből készült csúzlíknál és hasonló vacakoknál.

– Találtak még egyet – mondja Tess. Hunyorít, hogy jobban lásson.

Lenézek. Látom, ahogyan a katonák kiözönlenek egy újabb házból. Az egyik felrzza a festékszórós flakont, majd egy hatalmas, vörös X-et fúj az ajtóra. Ismerem a házat. Az ott lakó családnak volt egy velem egykorú kislánya. A testvéreim és én gyakran játszottunk vele, amikor kicsik voltunk, fogócskáztunk meg utcai hokiztunk piszkavasakkal és gombóccá gyúrt újságpapírral.

Tess megpróbálja elterelni a figyelmem, a lábam mellett heverő, rongyokba bugyolált csomag felé bök a fejével.

– Mit viszel nekik?

Elmosolyodok, felemelem és kibontom a batyut.

– Pár dolog, ami megmaradt az e heti szerzeményünkből. Jó lesz megünnepelni, ha túl vannak a vizsgálaton.

Beletúrok a csomagba, keresgélek a kis kupac holmi közt, aztán kiemelek egy használt védőszemüveget. Újra megnézem, hogy ép-e az üvege, nincs-e rajta repedés.

– Johnnak lesz. Kicsit előrehozzuk a születésnapját.

A bátyám ezen a héten tölti be a tizenkilencet. Tizennégy órás műszakokat húz le a közeli erőmű kazánjainak a füstjében, és mire hazaér,

folyton vörösre dörgöli a szemét. Szerencse, hogy sikerült megcsapni ezt a szemüveget egy katonai utánpótlás-szállítmányból.

Leteszem, és tovább kotorászom az ajándéknak szánt holmik közt. Nagyrészt burgonyás vagdalthús-konzervek, egy léghajó kantinjából lop-tam őket, meg egy pár öreg cipő, aminek még ép a talpa. Bárcsak ott lehetnék velük a szobában, és személyesen adhatnám át nekik ezeket! De csak John tudja, hogy életben vagyok, és megígérttem vele, hogy nem mondja el Anyának vagy Edennek.

Eden az öcsénk, és két hónap múlva tízéves lesz, ami azt jelenti, hogy két hónap múlva részt kell vennie a Próbán. Amikor én voltam ennyi idős, elbuktam. Ezért aggódom Edenért. Mert hiába ő a legeszesebb hármunk közül, sok mindenben hasonlóképp gondolkodik, mint én. Amikor befejeztem a Próbát, annyira biztos voltam magamban, még annyi fáradtságot sem vettem, hogy végignézsem, hogyan pontozzák a válaszaimat. De aztán a tisztviselők félretereltek a Próbá-stadion egyik sarkába egy csomó másik sráccal együtt. Valamit rábélyegeztek a tesztlapomra, aztán felpakoltak egy belváros felé induló vonatra. Nem vihettem magammal semmit, csak a nyakamban lógó medált. Még csak el sem köszönhettem.

Többféleképpen is végződhet a sorsod, miután részt vettél a Próbán.

Maximális eredményt érsz el: 1500 pontot. Senki, *soha* nem szerzett még ennyit. Kivéve egy kölyköt pár évvel ezelőtt, aki körül aztán hatalmas felhajtást csinált a sereg. Ki tudja, mi lesz azzal, aki ennyi pontot szerez? Talán egy csomó pénzt kap, hatalmat a kezébe, meg ilyesmi, nem?

A pontszámod 1450 és 1499 közé esik. Vállon veregetheted magad, mert már nyertél is magadnak hat évet egy elit gimnáziumban, aztán még négyet a Köztársaság legjobb egyetemeinek egyikén, a Drake-en, a Stanfordon vagy a Brenanen. Aztán állást kapsz a Kongresszustól, és egy csomó pénzt fogsz keresni. Csupa öröm és boldogság vár rád. Legalábbis a Köztársaság ezt mondja.

Elég jó eredményed lesz, valahol 1250 és 1449 között. Folytathatod a tanulást egy középiskolában, aztán elküldenek majd főiskolára is. Nem rossz.

Átlagszól 1000 és 1249 közti pontszámmal. A Kongresszus kizár a középiskolákból. Csatlakozol a szegények tömegéhez, az olyanokhoz, mint a mi családunk. Lehet, hogy vízbe fulladsz, miközben az árapályturbínáknál dolgozol, vagy halálra pörköl a gőz egy hőerőműben.

Elbuzsz.

Szinte kizárólag a nyomornegyedbeli gyerekek buknak meg. Ha ebbe a szerencsétlen kategóriába kerülsz, a Köztársaság tisztviselőket küld a családot otthonába. Aláíratnak a szüleiddel egy nyilatkozatot, hogy át ruházzák minden rád vonatkozó felügyeleti jogukat a kormányzatra. A tisztviselők azt mondják neked, hogy téged már elküldtek egy köztársasági munkatáborba, és a családot soha többé nem fog találkozni veled. A szüleidnek pedig bölintaniuk kell, bele kell egyezzenek. Néhányan még ünnepelnek is ilyenkor, mert a Köztársaságtól kapnak ezer tikket, mintegy fájdalomdíjként. Pénz és eggyel kevesebb éhes száj? Milyen gondoskodó egy kormányzat!

Csakhogy ez az egész hazugság. Egy gyengébb képességű gyerek rossz génekkel nincs az ország hasznára. Ha szerencséd van, a Kongresszus hagyja, hogy meghalj, anélkül, hogy előbb laboratóriumi kísérleteket végeznének rajtad, megvizsgálva, mi okozza a tökéletlenségedet.

Még öt ház maradt. Tess látja a gyötrődést a szememben. A homlokomra simítja a tenyerét.

– Megint rád jön a fejfájás?

– Nem, jól vagyok. – A nyitott ablakot kémlelem anyám házán, és most először megpillantok egy ismerős arcot. Ezen sétál el előtte, kiles a közelgő katonákra, és becélozza őket valamiféle maga barkácsolta fém herkentyűvel. Aztán lehúzza a fejét, visszahátrál, és eltűnik szem elől.

A fürtjei fehéres-szőkén villannak a pisllákoló fényben. Ahogy ismerem, a ketyere, amit készített, arra szolgál, hogy megmérje, milyen távol van valaki, vagy ilyesmi.

– Soványabbnak tűnik – motyogom.

– Él és jár-ke! – mondja rá Tess –, és ez a lényeg.

Egy perc múlva Johnt és Anyát látjuk elmenni az ablak előtt beszélgetésbe merülve. Johnnal nagyon hasonlítunk egymásra, bár ő kicsit testesebb lett az üzemben eltöltött hosszú műszakoknak köszönhetően. A haja, ahogy sokaknak, akik a szektorunkban élnek, túlér a vállán, és hátul összefogva, egyszerű lófarokban hordja. A trikóján vörös agyafoltok éktelenkednek. Látom, hogy anya korholja valamiért, talán mert hagyta, hogy Eden kikukucskáljon az ablakon. Eltolja magától John segítő kezét, amikor rátör a krónikus köhögés. Fújok egyet. Jól van. Legalább mindhárman egészségesek annyira, hogy járkálnak. Még ha meg is fertőződött valamelyikük, olyan korai stádiumban lehet, hogy jó esélye van felgyógyulni.

Nem bírom abbahagyni a képzelődést arról, hogy mi fog történni, ha a katonák megjelölik anyám ajtaját is. A családom dermedten áll majd a nappali közepén, még jóval az után is, hogy a katonák elmentek. Aztán Anya felölti a szokásos bátor arckifejezését, hogy aztán egész éjjel ébren törölgesse csendben a könnyeit. Reggel aztán elkezdenek érkezn! a rendszeres, kicsi élelmiszer- és vízadagok, ők pedig csak várják, hogy meggyógyuljanak. Vagy, hogy meghaljanak.

A gondolataim a lopott pénz körül járnak, amit Tess-szel dugtunk el. Kétezer-ötszáz tikkett. Elég, hogy hónapokig ne legyen gondunk ételre... de arra nem, hogy a járvány ellen szérumot vegyek a családomnak.

Lassan vánszorognak a percek. Elteszem a csúzlit, és játszom néhány menet kő-papír-ollót Tess-szel. (Fogalmam sincs, mi lehet az oka, de pi-szok jó ebben a játékban.) Többször is odapillantok Anyaék ablakára, de

nem látok senkit. Valószínűleg az ajtó közelébe húzódtak, hogy azonnal kinyithassák, amint meghallják az ökölcsapásokat.

Aztán eljön az idő. Kihajolok az ablakon, annyira, hogy Tess megragadja a karomat, nehogy véletlenül kizuhanjak. A katonák megdöngetik az ajtót. Anyám azonnal kinyitja, beengedi őket, majd becsukja mögöttük az ajtót. Hegyezem a fülem, hátha hallok valami hangot, lépteket, bármit a ház felől. Minél hamarabb végeznek, annál hamarabb tudom becsempészni az ajándékomat Johnnak.

A csend hosszan elnyúlik. Tess odasúgja:

– Az jó hír, ha nincs hír, igaz?

– Nagyon vicces.

Számolom magamban a másodperceket. Eltelik egy perc. Aztán kettő, majd négy, végül tíz perc.

Azután tizenöt perc. Húsz perc.

Tessre nézek. Megvonja a vállát.

– Lehet, bedöglött a műszerük – találgat.

Harminc perc telt el. Nem merek megmoccanni sem a leshelyemen. Attól tartok, hogy olyan gyorsan történik valami, hogy lemaradok róla, ha csak pislantok egyet. Az ujjaim ritmikusan dobolnak a késem markolatán.

Negyven perc. Ötven perc. Egy óra.

– Valami baj van – súgom.

Tess összeszorítja az ajkait.

– Nem tudhatod.

– De igen, tudom. Mi tarthat ilyen sokáig?

Tess válasza nyitja a száját, de mielőtt bármit is mondhatna, a katonák egyes sorban, kifejezéstelen arccal elhagyják a házunkat. Végül az utolsó becsukja maga mögött az ajtót, hátranyúl a derekához, hogy előhúzzon valamit az övéből. Hirtelen szédülés tör rám. Tudom, mi következik.

A katona felemeli a kezét, és egy hosszú, vörös, átlós vonalat fúj az ajtónkra. Aztán fúj egy másikat is, X alakban.

Halkan átkozódni kezdek, elfordulnék az ablaktól... de ekkor a katona valami váratlant művel, valami olyat, amelyet eddig még sosem láttam.

Egy harmadik, vízszintes vonalat is fúj az ajtóra, mintegy félbevágva vele az X-et.

JUNE

Idő: 13:47

BATALLA SZEKTOR, DRAKE EGYETEM

22°C BELTÉR BEN

A DÉKÁNHELYETTES IRODÁJÁBAN ÜLÖK. Már megint. A tejüveg ajtó túloldalán néhány csoporttársam ácsorog (végzősök, legalább négy évvel idősebb nálam mindegyik), próbálnak hallgatózni, vajon mi folyik idebent. Többen is látták, ahogy kirángatnak a délutáni kiképzésről (a mai lecke: hogyan töltsük be és távolítsuk el a löszert az XM-621 karabélyból) a zord tekintetű katonai rendészek. Még el sem hagytam az épületet, a hír máris elterjedt a kampuszon.

A Köztársaság kedvenc kis csodagyereke már megint bajba került.

Az irodában csend van, eltekintve a dékánhelyettes számítógépéből eredő halk zümmögéstől. Kívülről fújom a szoba minden részletét: kézzel csiszolt márvány járólapok Dakotából, 324 darab négyzet alakú, műanyag burkolólap a mennyezeten, dicső Első Polgárunk portréja 6 méternyi szürke drapériával övezve az iroda hátsó falán, 80 centiméteres képernyő az oldalfalon. Az adás hangja elnémítva, alul a friss hírek főcímei futnak: HAZAÁRULÓ „PATRIÓTÁK” ROBBANTOTTAK EGY HELYŐRSÉGBEN. ÖT HALÁLOS ÁLDOZAT. A KÖZTÁRSASÁG A HILLSBORÓI CSATÁBAN MEGFUTAMÍTOTTA A KOLÓNIAK KATONÁIT. Az íróasztal mögött maga Arisna Whitaker, a dékánhelyettes

asszony kopogtat az asztal üveglapjába épített érintőképernyőn – minden bizonnyal a fegyelmi határozatomat gépeli be. Ez már a nyolcadik fegyelmim lesz ebben a szemeszterben. Nagy összegben mernék rá fogadni, hogy én vagyok a Drake egyetlen hallgatója, aki valaha is begyűjtött nyolc fegyelmit egyetlen félév során, anélkül, hogy kicsapták volna.

– Megsérült a keze, Ms. Whitaker? – kérdezem kis idő múlva.

Abbahagyja a gépelést, és bosszúsán rám néz.

– Miből gondolja, Ms. Iparis?

– A leütései közti szünetek hosszabbak a szokásosnál. Kíméli a bal kezét.

Ms. Whitaker felsóhajt, és hátradől a székében.

– Igen, June. Tegnap kivaball közben megrándult a csuklóm.

– Sajnálattal hallom. Meg kéne próbálnia inkább könyökből lendíteni, nem pedig csuklóból.

Csak tényszerű közlésre akartam szorítkozni, de ez inkább úgy hangzott, mintha gúnyolódnék vele, és úgy tűnik, hogy ettől nem lett jobb kedve.

– Tisztázzunk valamit, Ms. Iparis – mondja. – Talán azt hiszi magáról, hogy nagyon okos. Talán azt hiszi, hogy a kitűnő eredményei valamiféle különleges elbánásra jogosítják. Talán azt hiszi, hogy rajongói vannak ebben az iskolában, és ez ezzel a képtelenséggel jár – int az ajtó előtt csoportosuló diákok felé. – *Én* már borzasztóan belefáradtam a mi kis találkozóinkba. És higgye el, ha majd lediplomázik, és megkapja a kinevezését, szánjon önnek bármilyen beosztást a haza, az ottani előjárói egyáltalán nem lesznek lenyűgözve a bohóckodásától. Felfogta, miről beszélek?

Bólintok, mert ezt várja tőlem. De nincs igaza. *Én* nem csak *hiszem* magamról, hogy okos vagyok. *Én* vagyok az egyetlen az egész

Köztársaságban, aki valaha elérte a maximális 1500 pontot a Pró-bán. Tizenkét évesen vettek fel ide, az ország legjobb egyetemére, a szokásos kornál négy évvel hamarabb. Az első évemet át is ugrottam. A három év alatt a Drake-en szerzett összes osztályzatom jeles volt. Én *igenis* okos vagyok! Bennem megvan az, amit a Köztársaság jó génállománynak tekint. A jó génállomány pedig jobb katonává tesz, ami növeli az esélyét annak, hogy megnyerjük a háborút a Kolóniák ellen, ahogy a tanáraim szokták mondani. És ha úgy érzem, a délutáni kiképzések nem tanítanak eleget arról, hogyan kell falakat megmászni teljes fegyverzetben, akkor... Hát arról nem *én* tehetek, hogy egy 19 emeletes épület oldalán kell felkúsznom a hátamra szíjazott XM-621 gépkarabéllyal. Ezt úgy hívják, hogy önképzés, a haza szolgálatára.

A pletykák szerint Day alig nyolc másodperc alatt öt emeletet mászott meg. Ha a Köztársaság legkeresettebb bűnözője erre képes, akkor hogyan fogjuk elkapni, ha mi nem vagyunk ugyanilyen gyorsak? És ha még *öt* se tudjuk elfogni, akkor hogyan fogjuk megnyerni a háborút?

Ms. Whitaker asztala hármat csipog. Lenyom egy gombot.

– Igen?

– Metias Iparis százados van a kapunál – feleli egy hang. – A hűgáért jött.

– Rendben. Küldje az irodámba! – Elengedi a gombot, és felém bökö az ujjával. – Remélem, a bátyja mostantól jobban ügyel majd önre, mert ha ebben a félévben még egyszer az irodámban találkozunk...

– Metias a halott szüleinknél csak jobban tud ügyelni rám – felelem, talán élesebb hangon, mint szándékomban állt volna.

Kellemetlen csend telepszik a szobára.

Végül örökkévalóságnak tűnő idő után zsbongást hallok a folyosóról. Az üvegajtónál tolongó diákok hirtelen szétszélednek, és az árnyékuk széthúzódik, hogy helyet adjon egy magas, vállas alaknak. A bátyámnak.

Ahogy Metias kinyitja az ajtót és belép, látok a folyosón néhány lányt, aki szája elé tett tenyerével takargatja mosolyát. De Metias minden figyelme rám irányul. Egyforma a szemünk, fekete, aranyló csillogással, ugyanaz a hosszú szempilla és sötét haj. A hosszú szempilla különösen jól áll Metiasnak. Ahogy becsukódik az ajtó mögötte, kint újra felhangzik a suttogás és a kacarászás. Úgy tűnik, az őrzőjáratból egyenesen idejött a kampuszba. Teljes katonai díszben pompázik: kétsoros, fekete tiszti zubbony aranszínű gombokkal, kesztyű (neoprén, kevlárbélés, hímzett századosi rangjelzés), fényes váll-lapok, egyensapka, fekete nadrág, kibokszolt bakancs. Találkozik a pillantásunk.

Nagyon dühös.

Ms. Whitaker ragyogó mosolyt villant Metiasra.

– Ah, százados úr! – búgja. – Örülök, hogy látom!

Metias udvarias tisztelgésként megérinti sapkájának ellenzőjét.

– Sajnálatos módon ismét ilyen körülmények között találkozunk – feleli. – Elnézését kérem.

– Semmi baj, százados úr – legyint a dékánhelyettes. Ezt a pedálgépet! Az előbb persze nem így beszélt Metiasról. – Nem ön tehet róla. A hűgát rajtakapták, hogy az ebédszünetben felmászott egy toronyházra. Két sarokra a kampusztól. Amint tudja, hallgatóink csak a kampusz területén található mászófalakat használhatják testedzésre, és napközben tilos elhagyniuk a kampusz...

– Igen, tisztában vagyok vele – vág közbe Metias, a szeme sarkából engem figyelve. – Délben láttam a helikoptereket a Drake felett,

és feltámadt bennem a... *gyanú*, hogy esetleg June is benne lehet a dologban.

Három helikopter volt. Nem tudtak felmászni utánam az épületre, hogy elkapjanak, ezért egy hálóval szedtek le róla.

– Köszönöm, hogy értesített – bólint Metias a dékánhelyettesnek. Csettint egyet az ujjával, hogy álljak fel. – Mikor June viszsztatér a kampuszra, a tőle telhető legfegyvelmezettebb magatartást fogja tanúsítani.

Válasz nélkül hagyom Ms. Whitaker hamis mosolyát, és követem a bátyámat a folyosóra. Abban a pillanatban odasietnek a diákok.

– June! – Egy Dorian nevű srác zárkózik fel mellénk. Egymás után két évben is elhívott (nem mentem el vele) a Drake báljára. – Tényleg igaz? Milyen magasra jutottál?

Metias szigorú pillantással beléfojtja a szót.

– June most hazamegy.

Megmarkolja a vállamat, és elkormányoz a csoporttársaim közeleből. Azért még hátrafordulok, és rájuk vigyorgok.

– A tizennegyedik emeletig – adom meg a választ. Ettől újra hangosabb lesz a zsongás. Ebben kimerül a többi Drake-hallgatóval ápolt kapcsolatom. Elismernek, kitárgyalják a dolgaim, beszélnek rólam. De nem igazán beszélnek *velem*.

Így megy ez, ha tizenöt évesen végzős vagy egy iskolában, ahová a többiek tizenhat éves koruktól járnak.

Metias nem szól egy szót sem, miközben lemegyünk a lépcsőn, elhaladunk a díszudvar gondosan nyírott pázsitja és dicső Polgárunk szobra mellett, majd átvágunk az egyik fedett gyakorlótéren. A délutáni kiképzés zajlik, amin részt kellett volna vennem. Figyelem a csoporttársaimat a pályán, körben 360 fokos panoráma-

képernyő, rajta bombatölcsérek szabdalta harctéri út szimulációja látszik. Futólépésben haladnak, vállhoz emelt fegyverrel, és közben próbálnak a lehető leggyorsabban tárat cserélni. A legtöbb egyetemen nincs ilyen sok kadét, de a Drake-ről kikerülve majd mindannyian a Köztársaság hadseregében folytatjuk a pályánkat. Néhányan politikai karriert futnak majd be, elviszi őket a Kongresszus, mások pedig itt maradnak tanítani. De a Drake a Köztársaság legjobb egyeteme, és látva, hogy a legjobbak kivétel nélkül a sereghez kerülnek, a gyakorlótermek mindig tele vannak hallgatókkal.

Mire elérjük a Drake főkapujánál az autóparkolót, és bemászom a ránk várakozó katonai dzsip hátsó ülésére, Metias alig bírja visszafogni a haragját.

– Egy hét felfüggesztés? Lennél szíves ezt megmagyarázni? – követeli. – Visszatérek a Patrióták utáni hajszából, és mi az első, amit hallok? Helikopterek, két sarokra a Drake-től. Egy lány felmászott egy felhőkarcolóra.

Barátságos pillantás váltunk Thomasszal, a sofőrülésben várakozó katonával.

– Sajnálom – felelem.

Metias hátrafordul az anyósülésben, és szigorúan néz rám.

– Mi a francot hittél? Feltűnt, hogy nem a kampuszon vagy?

– Igen.

– Hát persze. Hiszen már *tizenöt* éves vagy! Tizennégy emelet magasban... – Nagy levegőt vesz, lehunyja a szemét, igyekszik lehiggadni. – Igazán hálás lennék, ha egyszer az életben úgy telne el egy szolgálatom, hogy közben nem kell halálra izgulnom magam miattad.

Próbálok újra elkapni Thomas tekintetét a visszapillantó tükörben, de ő az utat bámulja mereven. Persze, miért is várok tőle bármi

segítségét? Szokás szerint mintha skatulyából húzták volna ki, a haja tökéletes, az egyenruhája ropogásra vasalva. Se egy elszabadult tincs, se egy gyűrődés nem látszik rajta soha. Thomas néhány évvel fiatalabb lehet, mint Metias, és alá van beosztva az osztagában, de nála fegyelmezettebb katonát még nem láttam. Néha azt kívánom, bárcsak én lennék képes ilyen fegyelemre. Valószínűleg még Metiasnál is jobban elítéli a csínyeket, amiket elkövetek.

Magunk mögött hagyjuk Los Angeles belvárosát, és némán haladunk a felfelé kanyargó főúton. A belső Batalla szektor százemeletes felhőkarcolóinak látványát felváltják a zsúfolt kaszárnyatornyok és civil létesítmények. Húsz-harminc emelet magas építmények ezek, tetejükön vörösén villogó irányfényekkel. A legtöbbről az idei év gyakori és heves viharainak köszönhetően hámlik a vakolat. Fém-ből készült támgerendák keresztezik egymást a falakon. Remélem, hamarosan megerősítik őket. A harcok az utóbbi időben hevesen fellángoltak, és az erőforrásokat már több évtizede az infrastruktúra felújítása helyett a harckészültség fenntartására fordítjuk, így nem tudom, kiállnak-e ezek az épületek egy újabb földrengést.

Pár perc múlva Metias nyugodtabb hangon folytatja:

– Ma nagyon rám ijesztettél – mondja. – Attól félttem, hogy összetévesztenek Dayjel, és rád lőnek.

Tudom, hogy nem dicséretnek szánja, de akkor sem bírom megállni vigyorgás nélkül. Előrehajolok, az ülése háttámlájára könyöklök.

– Hé! – mondom, miközben megcibálom a fülét, mint amikor még kisgyerek voltam. – Nagyon sajnálom, hogy aggódnod kellett miattam.

Gúnyos kacajt hallat, de tudom, hogy már nem is haragszik anynyira.

– Naná! Ezt mondod minden egyes alkalommal. A Drake nem köti le az energiáidat, Juny-nyuszi? Ha nem, hát akkor nem tudom, mi lenne képes rá.

– Hát, *tudod*... ha elvinnél magaddal néhány küldetésedre, valószínűleg sokkal többet tanulnék, és nem keverednék ilyen zűrökbe.

– Szép próbálkozás. De nem mész sehová, amíg nem végzel, és nem kapod meg a beosztásod a saját egységednél.

A nyelvembe harapok. Metias egyszer magával vitt – *egyetlenegyszer* – egy bevetésre a múlt évben, amikor a Drake minden harmadéves diákjának csatlakoznia kellett egy tényleges szolgálatban lévő alakulathoz. A parancsnoka egy szökött kolóniai hadifogoly után küldte, hogy ölje meg. Metias pedig elvitt magával, és együtt üldöztük a szökevényt, egyre mélyebben hatolva az ország belsejébe, egyre távolabb a határt jelentő szögesdrót kerítéstől és a Dakotától Nyugat-Texasig húzódó földsávtól, ami elválasztja a Köztársaságot a Kolóniáktól, távol a harci zónától, ahol léghajók pettyezték az eget. Követtem a fickó nyomait Montanába, Yellowstone City egyik sikátoráig, Metias pedig likvidálta.

Hajsza közben szereztem három törött bordát, és egy kés állt a lábamba. Azóta Metias mereven elutasítja, hogy bárhová is magával vigyen.

Amikor a bátyám újra megszólal, vonakodva, de nem minden kíváncsiság nélkül teszi fel a kérdést:

– Mondd csak – *suttogja* –, mennyi idő alatt másztad meg azt a tizennégy emeletet?

Thomas rosszallóan felmordul, de én szélesen vigyorgok. A vihar elvonult. Metias már nem haragszik rám.

– Hat perc – *súgom* a testvéremnek – és negyvennégy másodperc. *Ez* hogy tetszik?

– Azt hiszem, ez egy új rekord. Na, ezt ne úgy értsd, mintha helyeselném, amit tettél!

Thomas lefékez egy piros lámpánál, hajszálla az aszfaltjelnél, aztán bosszús tekintettel Metiashoz fordul.

– Ugyan már, százados – mondja –, June... khm... Ms. Iparis semmit nem fog tanulni az esetből, ha folyton megdicséri az engedtlenségéért.

– Rá se ránts, Thomas! – veregeti meg a vállát Metias. – Időnként egy-egy szabály áthágása elfogadható, különösen, ha azért teszed, hogy fejleszd a Köztársaság javát szolgáló képességeidet. A Kolóniák feletti győzelem érdekében. Nincs igazam?

A lámpa zöldre vált. Thomas előrefordul, és az útra szegezi a szemét (úgy tűnik, mintha háromig számolna magában, mielőtt elindítja a dzsipet).

– De, persze – morogja. – Azért nem ártana odafigyelnie, mire bátorítja Ms. Iparist, különösen így, hogy a szülei meghaltak.

Metias állkapcsa megfeszül, és az arcára kiül az ismerős, aggó-dó pillantás.

Nem számít, milyen pontosak a megérzéseim, nem számít, milyen jó jegyeim vannak a Drake-en, milyen jól teljesítek harcászataban, céllövészetben és pusztakezes küzdelemben, Metias szemében mindig ott ül a félelem. Tart tőle, hogy egy nap velem is történik valami, mint az autóbaleset a szüleinkkel. Ez a félelem sosem hagyja el az arcát. És ezt Thomas is tudja.

Nem ismertem annyira a szüleimet, hogy ugyanúgy hiányozzának, mint Metiasnak. Ha néha siratom őket, akkor valójában azért sírok, mert *nem emlékszem* rájuk. Csak ködös képeket tudok felidézni magasba vesző, hosszú, felnőtt lábakról, ahogy járkálnak körülöttem a lakásban, és kezeket, melyek kiemelnek az etetőszékből.

Ez minden. Az összes többi gyerekkori emlékemben – a nézőtéren ülve megtapsol, amikor átveszek egy díjat, vagy levest készít nekem, amikor beteg vagyok, összeszid, vagy ágyba dug és betakargat – Metias szerepel.

Átvágunk a fél Batalla szektoron, elhaladunk néhány szegények lakta tömb mellett. (Nem tudnának kicsit távolabb állni ezek az utcai koldusok a dzsiptól?) Végül feltűnnek előttünk a Rubin szektor fénylő, lépcsőzetesen kialakított toronyházai, itthon vagyunk. Metias száll ki először. Ahogy követem, Thomas óvatosan rám mosolyog.

– Viszontlátásra, Ms. Iparis – köszön el, és megböki a sapkáját.

Felhagytam a próbálkozással, hogy rávegyem, szólítson June-nak; sosem fog megváltozni. És végül is, nem olyan rossz dolog, ha illedelmesen viselkednek az emberrel. Talán ha kicsit idősebb leszek, és Metias már nem ájul el a gondolatától is, hogy randizom...

– Viszlát, Thomas. Köszí a fuvart. – Viszonzom a mosolyát, mielőtt kiszállok a dzsibból.

Metias megvárja, amíg becsukom az ajtót, mielőtt megszólal, és akkor is lehalkítja a hangját:

– Késő éjjel érek haza – mondja. Megint látom a feszültséget a szemében. – Ne menj el egyedül itthonról! A frontról érkező hírek szerint éjszaka áramszünet lesz a lakónegyedekben, hogy több energia jusson a légibázisoknak. Szóval ne menj sehová, rendben? Az utcákon a szokásosnál sötétebb lesz.

Elszorul a szívem. Bárcsak összeszedné magát a Köztársaság, és végre megnyerné már ezt a háborút, és egyszer egy egész hónapig megszakítás nélkül lenne áram.

– Hová mész? Veled mehetek?

– A labort felügyelem a Los Angeles-i Központi Kórházban. Érkezik néhány minta egy mutáns vírustörzsből. Nem tart reggelig.

És már mondtam, hogy *nem. Nem jössz velem.* – Metias habozik. –
Igyekszem olyan gyorsan hazaérni, ahogy csak tudok. Van néhány
dolog, amiről beszélünk kéne. – A vállamra teszi a kezét, kérdő
tekintetemet figyelmen kívül hagyva homlokon csókol és elköszön.
– Szeretlek, Juny-nyuszi – búcsúzik a szokásos módon. Otthagyt, és
beszáll a dzsipbe.

– Nem foglak megvárni! – kiáltom utána, de már beszállt, és el-
indul vele a dzsip. – Vigyázz magadra! – teszem hozzá halkán.

De hiába. Metias már túl messze van, hogy meghallja.

DAY

HÉTÉVES VOLTAM, AMIKOR EGYSZER APÁM HAZAJÖTT A FRONTRÓL, egyhetes eltávozásra. A munkája abból állt, hogy takarított a Köztársaság katonái után, így gyakran volt távol, és Anyának egyedül kellett minket, srácokat felnevelnie. Miközben Apa itthon volt, egy őrjárat rutinellenőrzést tartott a házukban, és elvitték a helyi rendőrsre kihallgatni. Valamit gyanúsnak találtak, gondolom.

A rendőrök hozták haza, törött karokkal, zúzódásokkal teli, véres arccal.

Kivártam néhány éjszakát, majd gázolajba mártottam egy jégdarából gyúrt gombócot, hagytam, hogy az olaj átítassa és vékony réteggel bevonja, majd meggyújtottam. Aztán csúzlival belőttem a rendőrörs ablakán. Emlékszem a tűzoltóautókra – hamarosan megérkeztek – és a rendőrségi épület kiégett nyugati szárnyának elszenesedett maradványaira. Sohasem jöttek rá, hogy ki tette, én pedig nem beszéltem róla senkinek. Végül is nem volt semmilyen bizonyíték ellenem. Végrehajtottam az első tökéletes bűntényemet.

Anya mindig is remélte, hogy sikerül kitörnöm az alacsony sorból. Hogy sikeres leszek, és talán még híres is.

Annyi bizonyos, hogy híres vagyok, de szerintem anyám nem igazán erre gondolt.

* * *

Megint este van. Több mint 48 órája, hogy a katonák megjelölték Anyáék ajtaját.

Egy sikátor árnyékában lapulok, egy háztömbnyire a Los Angeles-i Központi Kórháztól, és figyelem a dolgozókat, ahogy ki és be áramlanak a főbejáraton. Felhős az ég, holdtalan az éjszaka, még az omladozó Banktorony tetején világító fényeket sem tudom kivenni. Neonfények világítanak minden emeleten; ez a luxus csak a kormányzati épületekre és a felső tízezer lakóházaira jellemző. Katonai dzsipek sorakoznak az utcán, arra várnak, hogy engedélyt kapjanak behajtani a föld alatti parkolóba. Valaki ellenőrzi, érvényes-e az engedélyük. Nem moccanok, szememet a bejáraton tartom.

Állati jól nézek ki ma este. A jobbik cipőm van rajtam, a fekete bőr bakancs, a sok viseléstől már egészen puha. Erős fűző, acélbetétes orr. 150 tikkett adtam érte a félretett pénzünkből. Egy-egy kést rejtettem mindkettőnek a talpába. Ahogy megmozdítom a lábam, érzem a kemény fémet a talpam alatt. A fekete nadrág szárát betűrtem a bakancsba, kesztyű van rajtam, és egy fekete kendő a zsebemben. Egy sötét, hosszú ujjú inget csomóztam a derekamra. A hajam szabadon lóg a vállamra. Tejfeőlszőke tincseimet ezúttal olyan sötétre festettem, mintha nyersolajba áztattam volna a fejemet. Napközben Tess egy konyha mögötti sikátorban öt tikkettért vett egy vödör disznóvért. A karomat, a hasamat és a fejemet alaposan összemaszatoltam vele. Az arcomra még egy kis sarat is kentem ráadásnak.

A kórház az épület alsó tizenkét emeletét foglalja el, de engem csak az a szint érdekel, amelyiknek nincsenek ablakai. Ez a második emelet, a laboratórium, ahol a vérminták és az oltóanyagok lesznek. Ezt az emeletet kívülről teljesen eltakarja egy sor díszesen faragott márványlap és a sok kopott köztársasági lobogó. A homlokzat mögött egy jókora szint található, ahol se ajtók, se falak nincsenek, egy óriási terem az egész, teli fehér maszkos orvosokkal, nővérekkel, kémcsövekkel, pipettákkal, inkubátorokkal és vizsgálóasztalokkal. Tudom, mert már jártam itt. Azon

a napon, amikor elbuktam a Próbán, azon a napon, amikor meg kellett volna halnom.

Alaposan szemügyre veszem a toronyház falát. Néha be tudok hatolni egy épületbe, felmászva az oldalán, ha vannak rajta erkélyek, amikre átugorhatok, vagy ablakpárkányok, ahol végig lehet egyensúlyozni. Egyszer felmáztam egy négyemeletes házra kevesebb mint öt másodperc alatt. De a kórház fala túl sima, nincsenek rajta kapaszkodók. A laborba belülről kell bejutnom. A hőség dacára megborzongok kissé, és arra gondolok, bárcsak magammal hoztam volna Tesst is. De két beható könnyebben lebukik, mint egy. És nem is az ő családjának van szüksége a gyógyszerre. Leellenőrzöm, hogy biztosan bedugtam-e a medált az ingem alá.

Magányos mentőautó fékez a katonai dzsipek mögött. Katonák szállnak ki belőle, páran üdvözlik az ápolónőket, míg a többiek dobozokat pakolnak ki. A parancsnokuk egy fiatal, sötét hajú tiszt, minden fekete rajta, kivéve két sor ezüstgombot a zubbonyán. Fülelek, hogy meghalljam, mit mond az egyik nővérnek.

– ...hoztuk a tópart mellől. – Megigazítja a kesztyűjét. Megpillantom a derékszíján viselt pisztolyt. – Az embereim a bejáratnál fognak őrködni ma éjjel.

– Rendben, százados – válaszol a nővér.

Az köszönésképp megérinti a sapkáját.

– A nevem Metias. Ha bármi gondja adódik, engem keressen.

Várom, amíg a katonák szétszóródnak a kórház körül, és a Metias nevű beszélgetésbe merül két emberével. Néhány újabb mentő jön és megy, katonákat szednek le róluk, törött végtagokkal, vérző fejsebbel vagy leszakított lábbal. Veszek egy mély lélegzetet, kilépek az árnyékból, és elkezdek a kórház bejárata felé botorkálni.

Először egy nővér vesz észre, nem messze az ajtótól. A véres karomat és az arcomat nézi.

– Beengedne, testvér? – szólítom meg. Arcom összerándul a képzeletbeli fájdalomtól. – Van még szabad ágy? Ki tudom fizetni.

Nem látok együttérzést a szemében, ahogy rám néz, mielőtt újra a jegzettömbjével kezdene foglalkozni. Gondolom, nem tetszik neki a „testvér” megszólítás. Egy belépőkártya lóg a nyakában.

– Mi történt? – kérdezi.

Összegörnyedek, ahogy mellé érek, és a térdemre támaszkodom.

– Volt egy kis balhé – mondom. – Azt hiszem, megszúrtak.

A nővér nem néz rám. Tovább írogat, majd fejével int az egyik katonának.

– Motozzák meg!

Mozdulatlanul várom, hogy két katona átkutasson, van-e nálam fegyver. A megfelelő időben jajgatok, amikor a karomhoz vagy a hasamhoz érnek. Nem találják meg a késeket a bakancsomban. Nem úgy a kis köteg tikkett, amit az övembe dugtam, fizetségül, hogy beengedjenek a kórházba. Azt bezzeg megtalálják!

Persze, ha egy jól fészült, gazdag kölyök volnék valamelyik jobb szektorból, akkor fizetség nélkül is beengednének. Sőt, ingyen kijönne az orvos a lakásomra.

Amikor a katonák felemelt hüvelykujjal jelzik, hogy végeztek, a nővér a bejárat felé int, hogy mehetek.

– A váró balra van. Menjen és üljön le!

Megköszönöm, és a fotocellás ajtók felé botorkálok. A Metias nevű tiszt megnéz magának, amikor elhaladok mellette. Figyelmesen hallgatja az egyik katonáját, de látom rajta, hogy rutinszerűen megfigyeli az arcomat. Én is jól az emlékezetembe vésem az övét.

A kórház belülről kísértetiesen fehér. Balra van a váróterem, ahogy a nővér mondta, jókora helyiség, tömve a legkülönbébb sérüléseket szenvedett emberekkel. Sokan jajgatnak a fájdalomtól, egy pedig mozdulatlanul

fekszik a padlón. Bele sem akarok gondolni, mióta várhatnak a sorukra, vagy hogy mennyit kellett fizetniük, hogy bejussanak ide. Gyorsan felmérem, hol állnak a katonák – kettő az adminisztrátor pultjánál, kettő az ügyeletes orvos ajtaja előtt, messze a túloldalon, jó néhányan a lifteknél, mindegyikük nyakában ott lóg az azonosító kártyája –, aztán lesütöm a szemem. A legközelebbi székhez sántikálok, és leülök. Végre egyszer a rossz térdem segít álcázni magam. Tenyeremet továbbra is a hasamra szorítva tartom.

Fejben számolom a másodperceket, míg eltelik tíz perc. Ez elég, hogy újabb betegek érkezzenek a váróba, és a katonák figyelme elterelődjön rólam. Felkelek, majd úgy teszek, mintha alig állnék a lábamon, és az egyik katona felé tántorodok. Reflexszerűen a fegyveréhez kap.

– Üljön vissza! – parancsol rám.

Megbotlom és nekidőlök.

– Ki kell mennem a mosdóba – nyöszörgöm rekedt hangon. Reszket a kezem, ahogy az egyenruhájába kapaszkodom, hogy visszanyerjem az egyensúlyomat. Undorodva néz rám, miközben a többiek felröhögnek. Látom, ahogy a mutatóujja a fegyver ravaszára siklik, de az egyik társa megrázza a fejét. Kórházban nincs lövöldözés. A katona eltaszít magától, és a terem másik végébe bök a fegyver csövével.

– Ott van – csattan élesen a hangja. – A mocskot is mosd le az arcodról! És ha még egyszer hozzám érsz, szitává lölek!

Eleresztem a ruháját, és majdnem térdre bukok. Aztán megfordulok, és eltántorgok az ellenkező irányba. A bakancsom talpa csikorog a padlólapokon. Miközben belépek a mosdóba, és becsukom magam mögött az ajtót, érzem a katonák rám szegeződő pillantását.

Nem számít. Pár perc alatt elfeledkeznek rólam. És még néhány perc eltelik majd, mire a katona, akibe kapaszkodtam, észreveszi, hogy eltűnt az azonosító kártyája.

A mosdóban megszabadulok az álcámtól. Vízet locsolok az arcomra, és addig dörgölöm, míg a disznóvér és a sár nagyja lejön. Kibújok a bakancsból, a talpbetét alól kiszedem a késeket, és az övembe dugom őket. Visszaveszem a bakancsot. Leoldom a fekete, galléros inget a derekamról, és belebújok. Nyakig begombolom, és felcsatolom rá a nadrágtartómat. A hajamat szoros lófarokba fogom, és bedugom az ing nyakába hátul.

Végül belebújok a kesztyűbe, a fekete kendőt pedig az orrom és a szám elé kötöm. Ha észrevesznek, amúgy is menekülnöm kell. Úgyhogy akár el is takarhatom az arcomat.

Miután végzek az öltözködéssel, az egyik kés hegyével lecsavarozom a mosdó szellőzőaknájának fedelét. Előveszem a katona belépőkártyáját, a nyakamban lógó medál zsinórára csíptetem, és fejjel előre bemászom a szellőző alagútjába.

A levegőnek az aknában furcsa szaga van, jó szolgálatot tesz a kendő az arcomon. Olyan gyorsan araszolok előre, ahogy csak tudok. A járat szélessége és magassága sem lehet több 60 centinél. Ahogy előrefelé mászom, időnként le kell hunyjam a szemem, és emlékeztetnem magam, hogy lélegezzek nyugodtan, a fémfalak nem akarnak összepréselni. Nem kell sokat másznom, a csövek nem visznek fel a másodikra, annak az emeletnek különálló szellőzőrendszere van. Csak az egyik lépcsőházhoz kell eljutnom, hogy kikerüljek az előcsarnokban örökdő katonák látóteréből. Tovább mászom előre. Eden arcát képzelem magam elé, az orvosságra gondolok, amire neki, Johnnak és anyának is szüksége van, és a különös, vörös, áthúzott X alakú jelre.

Pár perc múlva véget ér a szellőzőjárat. Kilesek a szellőzőrács nyílásán, és a fénycsíkokból egy íves lépcsősor képe áll össze. A fehér padló olyan tiszta, hogy enni lehetne róla, és ami fontosabb, teljesen üres. Háromig számolok magamban. Hátrahúzom a két karomat, ameddig csak tudom, és tiszta erőből ráhúzok egyet a szellőzőrácsra. A járat fedele kiesik a

helyéről. Jó rálátásom nyílik a lépcsőházra, ami egy jókora, hengeres akna, magasba vesző, vakolt falakkal, apró ablakkal. Egy óriási, tekeredő csigalépcsőt látok.

Olyan gyorsan mozgok, ahogy csak tudok, vége a lopakodásnak. *Futás.* Átpréselem magam a szellőzőnyíláson, és megiramodok felfelé a lépcsőn. Félúton felugrok a korlátra, és egy kanyarulattal feljebb tornázom magam. A biztonsági kamerák egész biztosan rám álltak már. Bármelyik pillanatban megszólalhat a riasztó. Első emelet, második emelet. Vészesen fogy az idő. Ahogy elérem az ajtót, letépem a medálom zsinórjáról az azonosító kártyát, és a beléptető leolvasójára csapom. A biztonsági kamerák nem riasztottak elég gyorsan, hogy lezárják a lépcsőházat. A zár kattán egyet: bent vagyok! Kitérom az ajtót.

Egy hatalmas, vizsgálóasztalokkal és fém elszívókürtök alatt fortyogó lombikokkal teli teremben vagyok. Orvosok és katonák néznek rám csodálkozó arccal.

Elkapom az elsőt, aki a kezem ügyébe kerül – egy fiatal doktort az ajtó mellett. Mielőtt bármelyik katona célzásra emelhetné a fegyverét, kirántom az egyik kést, és a férfi torkához szorítom. A többi orvos és a nővérek megdermednek. Néhányan sikoltoznak.

– Ha rám lőtök, őt fogjátok eltalálni – kiáltom a kendő alól. Most már az összes fegyver rám irányul. A doki reszket a markomban.

A kést erősebben szorítom a torkához, de vigyázok, nehogy megvágja.

– Nem akarlak bántani – súgom a fülébe. – Mutasd meg, hol tartjátok a járvány ellenszerét!

Siránkozva nyöszörög valamit, és érzem, hogy izzad a szorításomban. Kezével a hűtőszekrények felé int. A katonák még mindig haboznak, de az egyik megadásra szólít.

– Engedd el az orvost! – kiáltja. – Fel a kezekkel!

Röhögöm kell! A katona újonc lehet. Végigoldalazok a szobán a do-
kival, megállok a hűtőknél.

– Mutasd, melyik!

Az orvos reszkető kézzel kinyitja az egyiket. Jeges levegő áramlik ki.
Nem tudom, a doki érzi-e, mennyire hevesen ver a szívem.

– Itt van – nyöszörgi. Elkapom a tekintetem a katonákról, elég ideig,
hogy lássam, a legfelső polcra mutat. A tartóban lévő fiolák felének cím-
kén ott virít a vízszintes vonallal áthúzott X, és egy felirat: *T Filoviridae*
Vírus Mutációk. A többi fiolán az áll: *11.30 ellenanyag*. De az összes üres.
Kifogyott a készletük. Halkan szentségelek. Gyorsan végigpillantok a többi
polcon is; csak a tüneteket enyhítő szerek és különféle fájdalomcsillapítók.
Káromkodok még egyet. De már nincs visszaút.

– Elengedlek – sűgom a dokinak. – Bukj le!

Eleresztem, és akkorát lökök rajta, hogy térdre esik.

A katonák tüzet nyitnak. Számítok rá, a nyitott hűtőajtó mögé bújok a
golyózápor elől. Felmarkolok pár doboz gyógyszert, az ingembe gyömo-
szölöm, és rohanni kezdek. Egy gellert kapott lövedék súrolja a karomat,
éző fájdalom hasít belém. Már majdnem a kijáratnál vagyok.

Alighogy beugrok a lépcsőházba, megszólal a vészcsengő. Hangos kat-
tanások kórusa kíséri, ahogy az ajtók az összes szinten bezáródnak. Csap-
dába kerültem. A katonák átjöhetnek bármelyik ajtón, de én nem juthatok
ki. Kiáltások és lábdobogás hallatszik a laborból. Egy hang felkiált:

– Eltaláltuk!

A pillantásom ide-oda jár a lépcsőház falába vágott kis ablakok között.
Túl messze vannak, hogy elérjem őket a lépcsőről. Fogcsikorgatva előhú-
zom a másik késemet is, így mindkét kezemben van egy. Fohászokodok,
hogy a vakolat elég puha legyen, majd elugrok a lépcsőről, és a fal felé
vetődöm.

Az egyik kést belevágom a gipszbe. A sérült karomból folyni kezd a vér, felkiáltok a fájdalomtól. Félúton lógek a lépcső és az ablak közt. Hintázni kezdek előre-hátra, olyan erősen, ahogy csak tudok.

A vakolat enged.

Hallom, hogy mögöttem kivágódik a labor ajtaja, és katonák tódulnak ki rajta. Golyók röpködnek körülöttem. Az ablak felé lendülök, és elengedem a falba ékelődött pengét.

Az ablaktábla szilánkokra törik, és újra kint találok magam az éjszakában. Zuhanok és zuhanok, egyre csak zuhanok, mint egy hullócsillag, le az utcaszintre. A hosszú ujjú ingem széthasad, foszlányai összevissza lobognak mögöttem, mint a fejemben kavargó gondolatok. Térdet hajlít. Lábat előre. Izmokat lazán. Földet érés talppárnán. Bukfenc. Rohan felém a talaj. Felkészülök a becsapódásra.

Az ütközés kiszorítja belőlem a szuszt. Gurulás közben négyszer átfordulok, és az utca túloldalán a falnak csapódom. Egy pillanatra elsötétül előttem a világ, teljesen tehetetlenül heverek a földön. Dühös hangokat hallok fentről, a második emeleti ablakból, amikor a katonák rájönnek, hogy vissza kell menjenek a laborba, feloldani a biztonsági lezárást. Fokozatosan visszanyerem az uralmat az érzékszerveim fölött, de ezzel a fájdalom is visszatér az oldalamba és a karomba. Az ép karomra támaszkodva feltápáskodom, és közben fájdalmasan sziszegek. Lüktet a mellkasom. Valószínűleg eltörött egy bordám. Próbálok állva maradni, érzem, az egyik bokámat is kificamítottam. Talán az adrenalintól, de egyelőre nem érzem más következményét a zuhanásnak.

Kiáltozás hallatszik a sarok felől. Próbálok gondolkodni. Az épület mögött vagyok, sötét sikátorok ágaznak szét innen. Bevonszoló magam az árnyékba.

Ahogy hátrapillantok a vállam fölött, látom, hogy néhány katona futólépésben megközelíti a helyet, ahol földet értem. Nem kell keresgélniük, a

törött üvegcserepek és a vér eligazítják őket. Az egyikük a fiatal százados, akit korábban már láttam. Utasítja az embereit, hogy szóródjanak szét. Meggyorsítom a lépteimet, és igyekszem figyelmen kívül hagyni a fájdalmat. Összehúszom magam, a ruháim és a hajam fekete színe segít beleolvadni a sötétbe. A földet nézem magam előtt. Találnom kell egy csatornafedelet.

A látásom kezd elhomályosodni. Kezemet a fülemhez emelem, érzek-e vért? Egyelőre semmi, ez jó jel. Pár pillanat múlva észreveszek egy csatornafedőt. Nagyot sóhajtok, megigazítom az arcomat fedő fekete kendőt, és lehajlok, hogy felemeljem a fedelet.

– Ne mozdulj! Maradj, ahol vagy!

Megpördülök, és Metias pillantom meg. A kórház bejárata előtt látott fiatal százados pisztolyt szegez rám. Egyenesen a mellkasomra irányul a fegyvercső, de legnagyobb meglepetésemre nem tüzel. Szorosabban markolom a megmaradt kés nyelét. Valami megváltozik a szemében, rájövök, hogy felismeri bennem a fiút, aki sérültnek tette magát, hogy bejusson a kórházba. Elmosolyodom: most már bővében vagyok a sérüléseknek, volna mit kezelni a kórházban.

Metias összevonja a szemöldökét.

– Kezeket fel! Letartóztatom rablásért, rongálásért és engedély nélküli behatolásért.

– Nem viszel be élvezet.

– Szívesen beviszlek holtan is, ha úgy jobban szeretnéd.

Ezután minden iszonyú gyorsan történik. Látom, hogy Metias teste megfeszül, és tüzelni készül. Tiszta erőből elhajítom a késemet. Mielőtt meghúzhatná a ravaszt, a penge olyan erővel csapódik a vállába, hogy egy puffanással hanyatt esik. Nem várom meg, hogy felkeljen. Lehajlok, és feltépem a csatornafedelet, aztán leereszkedem a létrán a sötétségbe. A fedelet visszaigazítom magam mögött a helyére.

A sérüléseim miatt egyre rosszabbodik az állapotom. Csak botorkálok a csatornában, a látásom egyre inkább elhomályosodik, kezemet az oldalhoz szorítom. Nagyon vigyázok, nehogy megérintsem a falat. Minden lélegzetvétel fáj. *Egészen biztosan* eltört egy bordám. Annyira még észnél vagyok, hogy tudjam, melyik irányba megyek, és azon vagyok, hogy a Lake szektor felé haladjak. Tess ott vár rám. Meg fog találni, és segít biztonságba jutni. Mintha lépteiket hallanék a fejem fölül, és katonák kiáltoznának. Valószínűleg megtalálták Metiast, és talán máris a csatornába tartanak. Nemsokára a sarkamban lehetnek egy falka nyomkereső kutyával. Hogy összezavarjam őket, gyakran irányt váltok, belegázolok a csatorna koszos vizébe. A hátam mögül csobbanásokat hallok, emberi hangok vernek visszhangot. Újabb irányváltással próbálkozom. A hangok közelednek, de aztán újra távolabbról hallok őket. Igyekszem tartani az eredeti irányt.

Azért az nagy gáz volna, ha itt kéne felfordulnom, mert eltévedek a csatornák labirintusában, miután élve kijutottam a kórházból, nem?

Számolom magamban a perceket, hogy el ne ájuljak. Öt perc, tíz perc, harminc perc, egy óra. Az üldözőim lépteinek zaja messze elmarad mögöttem, valószínűleg egész más irányba tartanak. Időnként furcsa zajokat hallok, lombikok bugyborékolását, gőzvezetékek sziszegését, áramló levegő sóhaját. Időnként felhangzanak, aztán elhalnak. Két óra. Két és fél óra. Amikor megpillantom a következő, felszínre vezető létrát, kockáztatok, és felkapaszkodom rajta. Most már tényleg az ájulás kerülget. Minden maradék erőmre szükség van, hogy kimásszak a csatornából az utcára. Egy sötét síkatorban találok magam. Amikor lélegzethez jutok, pislogok párat, hogy kitisztuljon a látásom, és körülnézek, vajon hol vagyok.

A pályaudvar épülete magasodik pár háztömbnyire. Mindjárt ott vagyok. Tess ott van, és vár rám.

Még három sarok. Még kettő.

Már csak egy háztömbnyire vagyok, de nem bírom tovább. Keresek egy sötét zugot a sikátorban, és lerogyok. Utoljára még megpillantom egy lány körvonalait a távolban. Mintha felém tartana. Lefekszem, és lassan minden elsötétedik előttem.

Mielőtt elveszíteném az eszméletemet, észreveszem, hogy a nyakamban lógó medál eltűnt.

JUNE

MÉG EMLÉKSZEM A NAPRA, amikor a bátyám lemaradt miattam a saját tisztté avatásáról.

Vasárnap délután volt. Forró és nyirkos. Barna felhők takarták az eget. Hétéves voltam, Metias pedig tizenkilenc. Ollie, a fehér juhászcutya kölyök a hűvös márványpadlón szunyókált. Lázasan feködtem az ágyban, Metias mellettem ült, a homlokát aggodalom redőzte. Kintről behallatszott a köztársasági esküt játszó megafon hangja. Amikor az elnökünket méltató részhez ért, Metias felállt, és a főváros felé fordulva tisztelgésre emelte a kezét. A mi kiváló Első Polgárunk akkoriban fogadta el egy újabb négyéves időszakra az elnöki megbízatást. Azzal együtt már a tizenegyedik ciklusát töltötte.

– Nem kell itt ülnöd velem, ugye tudod? – mondtam neki, miután véget ért az eskü. – Menj el az avatásodra! Attól, hogy itt maradsz, nem fogok meggyógyulni.

Metias megrázta a fejét, és kicserélte a borogatást a homlokomon.

– Attól, hogy nem megyek el, még tiszt lesz belőlem – felelte. Sötétvörös narancsgerezdet tolt a számba. Emlékszem rá, ahogy nézem, hogyan hámozza meg nekem a narancsot; hosszú, praktikus vágást ejt a gyümölcs héján, aztán egy darabban távolítja el.

– De mit fog szólni Jameson parancsnok? – Duzzadt szemekkel pislogok rá. – Nagy szívességet tett neked, hogy nem kerültél a

frontra... Haragszik majd, hogy nem vagy ott. Nem kerül ez be az aktádba? Nehogy kirúgjanak, és csóró sittes legyen belőled.

Metias rosszallóan rákoppint az orromra.

– Ne hívd így az embereket, Juny-nyuszi! Csúnya dolog. És a parancsnokasszony nem rúghat ki az osztagából azért, mert kihagyom az ünnepséget. Azonkívül – tette hozzá egy kacsintással –, bármikor be tudok törni az adatbázisukba, hogy kitöröljek minden negatív feljegyzést a minősítésemből.

Elvgyorodtam. Arra gondoltam, hogy egy nap majd én is belépek a seregbe, felöltöm a Köztársaság sötét színű egyenruháját, és talán én is leszek olyan szerencsés, hogy egy híres parancsnok alá legyek beosztva, akárcsak Metias. Eltátottam a számát, hogy egy újabb grezd narancsot dughasson bele.

– Nem kéne ilyen sokat járnod Batallába. Akkor lenne rá időd, hogy szerezz magadnak egy barátnőt.

Metias felnevetett.

– Minek nekem barátnő, ha van egy kishúgom, hogy a gondját viseljem.

– Jaj, már! *Egyszer majd* úgyis lesz egy csajod.

– Majd meglátjuk. Válogatós vagyok.

Lesütöttem a szemem, nem néztem a bátyámra.

– Metias, anya is vigyázott rám, amikor beteg voltam? Ő is törődött így velem?

Megsimogatott, kifésülte kezével az arcomból az izzadságtól csapzott hajtincseket.

– Ne butáskodj, Juny-nyuszi! Hát persze hogy Anya a gondodat viselte. Sőt, sokkal jobban értett hozzá, mint én.

– Nem is, mert *te* vagy a legjobb hozzám az egész világon – moroltam elnehezült pillákkal.

A bátyám mosolygott.

– Kedves tőled, hogy ezt mondd.

– Ugye, te nem fogsz elhagyni? Velem maradsz, nem úgy, mint Anyu és Apu.

Metias megcsókolta a homlokom.

– Örökkön-örökké, kicsim, amíg már elegend lesz belőlem, és unni fogod a képemet.

* * *

IDŐ: 00:01

RUBIN SZEKTOR

22°C BELTÉRBE

Rögtön tudom, hogy valami baj van, amint megpillantom Thomast az ajtónk előtt. Kialudtak a fények az összes lakóépületben, ahogy Metias előre megmondta, csak olajmécsesek világítanak a lakásban. Ollie dühösen felugat a zörgetésre. Gyakorlórúha van rajtam, meg a fekete-piros mellényem, bakancs a lábamon, a hajam szoros copfba fogva. Voltaképp megőrülök, hogy nem Metias áll az ajtóban. Az öltözékemből rögtön látná, hogy a pályára készülök. Vagyis ismét ellenkezem.

Amikor kinyitom az ajtót, Thomas idegesen köhécsel a meglepett arcom láttán, és megpróbál mosolyogni. (Van egy fekete olajfolt a homlokán, valószínűleg a kezéről kerülhetett oda. Nemrég fejezhette be a fegyvertisztogatást, biztosan szemle lesz holnap, arra készülhetett.) Karba tett kézzel állok előtte. Udvariasan megböki a sapkáját.

– Üdv, Ms. Iparis – mondja.

Veszek egy mély levegőt.

– Épp indulni készültem. Hol van Metias?

– Jameson ezredes arra kéri, hogy azonnal jöjjön velem a kórházba. – Thomas egy pillanatig habozik. – Inkább parancs ez, mint kérés.

Hirtelen űrt érzek a gyomromban.

– Miért nem hívott fel? – kérdezem.

– Azt szerette volna, ha én kísérem önt.

– Miért? – kezd emelkedni a hangom. – Hol van a bátyám?

Thomas nagy levegőt vesz. Már tudom, hogy mit fog mondani.

– Nagyon sajnálom. Metiast megölték.

Némaságba burkolózik a világ.

Mintha egészen messziről látnám, hogy Thomas még mindig beszél, gesztikulál a kezével, magához húz és átölel. Én is átölelem, anélkül, hogy felfognám, mit csinálok. Nem érzek semmit. Bólintok, amikor eltol magától, és arra kér, hogy menjek vele. Egyik karjával továbbra is átöleli a vállam. A kutyám nedves orra böködi a kezemet. Ollie kijön utánam a lakásból, magam mellé intem. Bezárom az ajtót, zsebre vágom a kulcsokat, és hagyom, hogy Thomas vezessen lefelé a lépcsőn. Folyamatosan beszél hozzám, de én semmit nem hallok abból, amit mond. Magam elé bámulok, nézem, ahogy a lépcsőház falát díszítő fényes fémlapon imbolyog hármunk torz tükörképe.

Nem tudom kivenni az arckifejezésemet. Talán nem is látszik semmi az arcomon.

Metiasszal kellett volna mennem. Ez az első, összefüggő gondolatom, leérünk a földszintre, és beszállunk a ház előtt várakozó dzsipbe. Ollie beugrik a hátsó ülésre, és kidugja a fejét az ablakon.

A kocsi kellemetlenül szaglik (gumi, fém és verejtek szagát érzem; nemrég többen ülhetek benne). Thomas beül a kormány mögé, és ellenőrzi, becsatoltam-e a biztonsági övet. Milyen ostoba kis apróság!

Metiasszal kellett volna mennem.

Ezt mondogatom magamban. Thomas nem szól semmit. Hagyja, hogy útközben némán bámuljam a sötétbe borult várost, időnként tanácstalanul rám pillant. Majd később elnézést kérek a barátságtalan viselkedésért.

Üveges tekintettel bámulom az ismerős épületeket, melyek mellett elhaladunk. Emberek (többnyire nyomornegyedekben élő munkások) zsúfolódnak a földszinti helyiségekbe, pedig elsötétítés van, egy-egy tálka olcsó étel fölé görnyedve kuporognak a kifőzdék padjain. A távolban füst- és gőzfelhők gomolyognak az égre. Az óriásképernyők mindig működnek, az áramszünettől függetlenül, folyamatosan tájékoztatva, mely szektorokban, hol van áradás vagy karantén. Időnként feltűnik pár hír a Patriótákról: most épp bombamerényletet követtek el Sacramentóban, megölve fél tucat katonát. Pár tisztiiskolás, tizenegy évesek, egyetlen sárga csíkkal a kabátjuk ujján, ácsorognak az iskolaépület lépcsőjén. A fejük felett a régi, kopott *Walt Disney Concert Hall* szinte teljesen kifakult. Néhány másik katonai dzsip keresztezi az utunkat, látom a bennük ülő katonák kifejezéstelen arcát. Páran sötét szemüveget viselnek, még a szemüket sem látom.

A borult ég a szokásosnál is sötétebb. Zivatar közeleg. A fejemre húzom a kapucnimat, hogy el ne felejtsem, amikor majd kiszállunk végre a kocsiból.

Újra az ablakon bámulok kifelé. Ez a része a belvárosnak Batalához tartozik. Ebben a katonai szektorban az összes lámpa ég.

A torony, melyben a kórház is helyet kapott, már csak pár tömbnyi-re van, a fényei idáig látszanak.

Thomas észreveszi, hogy nyújtogatom a nyakam, hogy jobban lássam az épületet.

– Mindjárt ott vagyunk – mondja.

Ahogy közelebb érünk, egymást keresztező sárga szalagokat látok kihúzva, körben az épület aljánál, egy szakasznyi városőr katonát (vörös sávokat hordanak a kabátujjukon, akárcsak Metias) meg néhány fotóst és közrendőrt, fekete furgonokat és mentőautókat. Ollie felnyüszít.

– Lefogadom, hogy nem kapták el – mondom Thomasnak.

– Miből gondolja?

Az épület felé intek a fejemmel.

– Azért ez nem semmi – mondom. – Akárki is volt az, túlélte két és fél emeletnyi zuhanást, és maradt ereje meglépni.

Thomas is az épületet nézi, megpróbálja látni, amit én, a kitört lépcsőházi ablakot a második és harmadik emelet közt, alatta a szalagokkal elkerített részt, a sikátorokban kutató katonákat, és hogy nem jött mentőautó.

– Még nincs meg a fickó – ismeri el kis idő múlva. Furcsán néz ki a fegyverolaj-maszattal a homlokán. – De ez nem jelenti azt, hogy nem fogjuk megtalálni hamarosan a holttestét.

– Ha eddig nem került elő, akkor most már nem is fog.

Thomas szóra nyitja a száját, aztán meggondolja magát, és inkább a vezetésre koncentrálni. A dzsippel befordul a parkolóba, ahol Jameson ezredes lép elő az ácsorgó örök közül, és siet az ajtóhoz.

– Nagyon sajnálom – mondja Thomas váratlanul. Egy pillanatra előnt a bűntudat, amiért olyan elutasítóan viselkedem vele,

ezért válaszképp bólintok neki. Az apukája gondnok volt a házunkban, az anyja pedig konyhás a gimnáziumban, ahová jártam, de már mindketten meghaltak. Metias volt az, aki elintézte, hogy Thomas (aki elég jó pontszámot ért el a Próbán), alacsony származása ellenére, a városőrséghez kerülhessen. Biztosan őt is lesújtotta a hír.

Jameson ezredes az ablakomhoz lép, és megkocogtatja az üveget, hogy rá figyeljek. Keskeny, vörösre rúzoszott ajkait indulatosan összeszorítja, gesztenyeszín haja az éjszakában sötétnek, szinte feketének tűnik.

– Igyekezzen, Iparis! Az idő fontos tényező. – Mögém pillant, Ollie-ra, a hátsó ülésen. – Ez nem rendőrkutya, fiam. – A modora még most sem lágyul meg.

Kilépek a dzsibból, gyors szalutálásra emelem a kezem. Ollie mellém ugrik.

– Hívatott, ezredes – mondom.

Nem töri magát, hogy viszonozza a tisztelgésemet. Elindul, nekem pedig igyekeznem kell, ha tartani akarom vele a lépést.

– A fivére, Metias, halott – mondja. A hangjában érzelmeknek semmi nyoma. – A katonai kiképzése a befejezéséhez közeledik. És a nyomkövetés kurzusait már lezárta, igaz?

Alig kapok levegőt. Ő is megerősíti Metias halálát.

– Igenis, ezredes – préselem ki a szavakat.

Belépünk a kórházba. (A váróterem üres, megszabadultak a betegektől, a lépcsőház ajtaja előtt örök, valószínűleg itt kezdődik a tethely.) Jameson ezredes maga elé mered, a kezét összekulcsolja a háta mögött.

– Mennyi volt a pontszáma a Próbán?

– 1500 pont, ezredes. – A seregben mindenki tudja, milyen pontszámmal végeztem. De Jameson ezredes úgy tesz, mintha nem tudná, vagy nem érdekelné.

Nem áll meg, menet közben veti oda: – Hm, egész jó. – Mintha most hallaná először. – Talán a hasznunkra lehet. Átszóltam a Drake-re, és kértem, hogy mentse fel a kiképzés hátralévő része alól. Egyébként is majdnem végzett már.

Ránca szalad a homlokom.

– Hogyan, parancsnok?

– Teljes körű jelentést kaptam az előmeneteléről. Tökéletes pontszámok, jeles eredmények; a kurzusok többségét fele idő alatt elvégezte, nemde? Ugyanakkor azt is állítják, hogy maga egy bajkeverő. Ez is igaz?

Fogalmam sincs, mit akarhat tőlem.

– Előfordul, ezredes. Bajban vagyok? Kirúgtak?

Jameson ezredes elmosolyodik.

– Azt aligha. De kicsit korábban kiadják a diplomáját. Kövessen! Mutatni akarok valamit.

Metiasról szeretném kérdezni, arról, hogy mi történt itt. De a fagyos viselkedése elbátortalanít.

Végigmegyünk egy földszinti folyosón, amíg a túlsó végén a vész-kijárat ajtajához érünk. Az ezredes int az őrt álló katonának, hogy engedjen minket tovább. Ollie torkából mély morgás tör fel. Az épület háta mögött lépünk ki a szabad ég alá. A sárga szalagokból húzott kordon belsejében vagyunk. Tucatnyi katona ácsorog körülöttünk.

– Siessen! – szól rám Jameson ezredes ingerülten. Meggyorsítom a lépteimet.

A következő pillanatban rádöbbenek, mit akar mutatni nekem, hová igyekszünk. Előttünk nem messze, fehér lepellet letakarva, hever valami a földön. (Egy méter nyolcvan a hossza, alakja embert formáz; a karok a test mellett, a lábak kinyújtva; minden bizonnyal nem így esett össze, valaki eligazgatta a végtagjait.) Reszketni kezdek. Amikor lenézek Ollie-ra, látom, hogy feláll a szőr a hátán. Többször is szólítom, de nem hajlandó közelebb jönni, ezért kénytelen vagyok ott hagyni, és egyedül követni Jameson ezredet.

Metias megcsókolta a homlokom. Örökkön-örökké, kicsim, akkor is, amikor már elegend lesz belőlem, és unni fogod a képemet.

Az ezredes megáll a fehér lepel előtt, lehajol, és félrehúzza. Lefelé bámulok, nézem a fekete egyenruhát viselő katona holttestét; egy kés áll ki a melléből. Sötét vérfoltok vannak az ingén, a vállán, a kezén, a kés markolatán. A szemei lezárva. Letérdelek mellé, sötét hajának tincseit kisimítom az arcából. Különös. Nem fogom fel a részleteket. Még mindig nem érzek semmit, csak tompa zibbadságot.

– Kadét, mondja el, mi történhetett itt? – parancsolja az ezredes.
– Tekintse ezt röpdolgozatnak! Hogy ki ez a katona, az ösztönözni fogja, hogy minél jobb eredményt érjen el.

Bár a szavai szúrnak, meg sem rezzenek. Már látom a részleteket, és beszélni kezdek:

– Akárki is késelte meg, vagy közel volt hozzá, vagy nagyon erős a dob karja. Jobbkezes. – Ujjaimat végigfuttatom a véres markolaton. – Lenyűgöző pontosság. A késnek van egy párja is, igaz? Látja a festett mintát a pengén? Hirtelen szakad meg.

Az ezredes bólint.

– A másik kés a lépcsőház falából áll ki.

Végignézek a sikátoron, amerre a bátyám lába mutat, és pár lépésnyire észreveszek egy csatornafedelet.

– Itt nyert egérutat – mondom. Megfigyelem, milyen irányba néz a fedél fogantyúja. – Balkezes is. Érdekes. Mindkét kezét egyformán jól használja.

– Kérem, folytassa!

– Innen a csatorna befelé vezet a város belsejébe, vagy nyugatra, az óceánhoz. A várost választotta, valószínűleg súlyosabb a sérülése, mint hogy másképp döntsön. De most lehetetlen lesz a nyomára akadni. Ha van egy kis esze, tesz néhány kanyart, és néhány helyen beegázol a vízbe is. Vigyáz, hogy ne érjen a falhoz, nem hagy nekünk nyomot.

– Kicsit magára hagyom, hogy összeszedje a gondolatait. Két perc múlva jöjjön utánam, a harmadik emeleti lépcsőfordulóhoz, hagyja dolgozni a fotósokat! – Vet egy pillantást Metias holttestére, aztán elfordul. Egy másodpercre ellágyul az arca. – Micsoda pazarlás, remek katona volt. – Megrázza a fejét, és elsiet.

Nézem, ahogy távolodik. A többiek tisztas távolban maradnak, láthatóan inkább kimaradnának egy kínos társalgásból. A bátyám arcát nézem. Meglepetésemre békésnek látom. A bőre barna, nem sápadt, mint ahogy hittem. Szinte várom, hogy megrebben a szemhéja, és rám mosolyog. Egy darabka alvadt vér tapad a kezemre. Ahogy próbálom letörölni, még jobban ráragad a bőrömrre. Talán ettől támad fel bennem a harag. Olyan erősen kezd el reszketni a kezem, hogy Metias ruhájára kell szorítsam a tenyeremet, hogy megállítsam a remegését. Egy büntény helyszínének vizsgálata a feladatam... de képtelen vagyok koncentrálni.

– Engedned kellett volna, hogy veled jöjjek – suttogom neki. Aztán a homlokához hajtom a fejemet, és kitör belőlem a zokogás. Teszek egy ígéretet magamban a bátyám gyilkosának.

Le foglak vadászni. Egyenként kutatom át Los Angeles összes utcáját utánad. A Köztársaság minden utcáját átkutatom, ha kell. Átverlek, lépre csallak, hazudok és lopok, hogy megtaláljalak, előcsallak a rejtekhelyedről, és addig űzlek, amíg nem lesz hová menned. Még nem tudod, de már halott vagy.

Nem hagynak több időt. Jönnek, hogy elvigyék Metiast.

* * *

IDŐ: 03:17

A LAKÁSOM

UGYANAZNAP ÉJSZAKA

ESIK

A kanapén fekszem, magamhoz ölelem Ollie-t. A hely, ahol Metias szokott ülni, üres. A kisasztalon régi fotóalbumok hevernek rendetlen halomban, meg Metias naplói. Mindig is szerette a szüleink régimódi dolgait, és kézzel írott naplót vezetett, mint ahogy a fotókat is kinyomtatva gyűjtötte. – Nem lehet a hálózaton keresztül lenyomozni és megszerezni – mondogatta, ami vicces volt egy gyakorlott számítógépes kalóztól.

Csak ma délután volt, hogy hazahozott a Drake-ről? Valami fontos dolgról akart velem beszélni, épp mielőtt elment. De már sosem tudom meg, mit akart mondani. Fotók és jelentések hevernek a hasamon. A kezemben egy zsinóron lógó medál, ez is tárgyi bizonyíték, amit már jó ideje bámulok. Tapogatom a sima felszínét,

nincs rajta semmilyen mintázat. Nagy sóhajtással leejtem a kezem. Belefájdult a fejem.

Arra már rájöttem, hogy Jameson ezredes miért emelt ki a Drake-ről. Már jó ideje rajtam tartotta a szemét. Most, hogy egy fővel kevesebben vannak Metias osztagában, szüksége lett egy ügynökre. Remek időzítés, mielőtt lecsapnának rám más toborzók. A holnapi naptól egyelőre Thomas veszi át Metias posztját, én pedig belépek az osztagba, mint kiképzés alatt álló nyomozó.

Az első célszemély, akit fel kell kutatnom: Day.

– Már többféle taktikát is kipróbáltunk, hogy elkapjuk Dayt, de egyik sem működött – mondta az ezredes, mielőtt hazaküldött. – Tehát. A következőt fogjuk csinálni. Mi továbbra is a rutin járőr feladatunkat végezzük. Ön pedig próbára teheti a képességeit egy gyakorlóküldetésben. Mutassa meg nekem, hogyan kutatná fel Dayt! Talán jut valamire. Talán semmire. De a friss szem megláthat olyat is, ami felett mi elsiklunk, és ha sikerül lenyűgöznie, előléptetem teljes jogú ügynökké. Híressé teszem; ön lehet a valaha volt legfiatalabb ügynök.

Behunyom a szemem, megpróbálok gondolkodni.

Day megölte a bátyámat. Tudom, mert találtunk egy lopott belépőkártyát a harmadik emeleti lépcsőházban, ami elvezetett minket a kártyán elhelyezett fotón látható katonához, aki nagy nehezen elhabogta, hogy nézett ki a fiú. Az általa adott személyleírás semmi- ben nem egyezett azzal, amit idáig Dayről tudtunk, de az igazság az, hogy a külsejéről eddig is alig volt megbízható információnk, azon kívül, hogy fiatal. Pont, mint ez a srác a kórházban. Az azonosítón talált ujjlenyomatok megegyeznek azokkal, melyeket a múlt hónapban rögzítettek egy Dayhez köthető bűnügyi helyszínen.

Olyan ujljenyomatok, melyek nem egyeznek egyetlen, a Köztársaság nyilvántartásában szereplő polgáréval sem.

Day ott járt a kórházban. És volt olyan óvatlan, hogy hátrahagyja a belépőkártyát.

Ami igazán meglep engem. Day behatolt a laboratóriumba, hogy gyógyszereket szerezzen, egy kétségbeesett, rosszul megtervezett, utolsó esélyt nyújtó terv alapján. Tüneti kezelésre használható szert és fájdalomcsillapítókat zsákmányolt, mert nem talált semmi hasznosabbat. Ő maga valószínűleg nem kapta el a fertőzést, különben képtelen lett volna ilyen módon elmenekülni. De valaki más megfertőződhetett, valaki, akit jól ismer, aki elég fontos számára, hogy az életét kockáztassa miatta. Valaki, aki a Blueridge, a Lake, a Winter vagy az Alta szektorban lakik, melyeket jelenleg is érint a járvány. Ha ez igaz, Day mostanában nem fogja elhagyni a várost. Ide köti ez a kapcsolatot, az érzelmei hajtják.

Lehet megbízója is, aki felbérelte, hogy megszerezze a cuccot. De a kórház veszélyes terep, a megbízónak jó sokat kellett volna fizetnie Daynek. És ha ekkora összeg lett volna a tét, bizonyára alaposabban megtervezi a rajtaütést, és utána néz annak, hogy mikor érkezik a laborba a következő ellenanyag-szállítmány.

Nem beszélve arról, hogy Day az aktája szerint nem zsoldos. Saját akaratából pusztítja a Köztársaság katonai eszközeit, akadályozza a fronton harcoló erők ellátását, rongálja a frontra szánt léghejőket és vadászgépeket. Valamiért meg akarja akadályozni, hogy megnyerjük a Kolóniák elleni háborút. Egy darabig arra gyanakodtunk, hogy a Kolóniáknak dolgozik, de az akciói túl kidolgozatlanok, nem használ csúcstechnológiát vagy jelentősebb anyagi erőforrást. Ahogy én tudom, *soha* nem dolgozott megbízásból, és nem valószínű, hogy most kezdte volna el. Egyébként meg ki bérelne

fel egy leinformálhatatlan zsoldost? A megbízók lehetnének még a Patrióták is, de ha Day az ő megbízásukból hajtotta volna végre ezt az akciót, azok mostanára már felfestették volna az ismertetőjegyül szolgáló lobogójukat (tizenhárom piros-fehér sáv, ötven fehér pöttyel egy kék téglalapban) valahol a helyszín közelében egy falra. Ki nem hagynák a lehetőséget, hogy kérkedjenek a sikereikkel.

De ami a leginkább nem stimmel ebben az egészben: Day eddig még soha nem ölt meg senkit. Egy újabb érv, ami miatt nem hiszem, hogy kapcsolatban állna a Patriótákkal. Egy korábbi bűncselekménye során behatolt a karantén alatt álló területre, s közben megkötözött egy utcai rendőrt. Az áldozaton nem volt egy karcolás sem (eltekintve a monoklitól a szeme alatt). Egy másik alkalommal betört egy bank pán céltérmebe, és a négy biztonsági őrt sértetlenül, bár elkábítva találtuk a hátsó bejáratnál. Egyszer az éjszaka közepén lángba borított egy egész repülőszázadnyi vadászgépet egy reptéren, és két alkalommal is felszállásra képtelenné tett léghajókat, tönkretéve a hajtóműveiket. Egyszer megrongálta egy katonai épület oldalfalát. Pénzt, élelmiszert és felszerelést lopott. De sosem robbantott pokolgépet. Nem lőtt katonákra. Nem követett el merényletet. Soha nem *gyilkolt*.

Akkor Metiaszt miért? Day anélkül is elmenekülhetett volna, hogy megöli. Neheztelt rá valamiért? A bátyám tett valamit ellene a múltban? Nem lehetett véletlen, a kés pontosan Metias szívébe fúródott.

Egyenesen a zseniális, ostoba, makacs, túlféltő szívébe.

Kinyitom a szemem, és ismét felemelem a medált, hogy alaposan megnézzem. Day medálja, ezt az ujjlenyomatai is bizonyítják. Egy kerek fémkorong, de nincs belevésve semmi. A kórházban találtuk, a lépcsőház padlóján, az ellopott belépőkártyával együtt. Nem

valami vallási jelkép. Pénzben mérhető értéke nincs, olcsó réz-nikkel ötvözet, a zsinór, amin lóg, műanyagból van. Mindez azt jelenti, hogy feltehetőleg nem lopta, és valami különleges jelentése van a számára, hisz fontos, hogy magánál hordja, kockáztatva, hogy elveszíti, elhagyja. Talán kabala. Talán olyasvalakitől kapta, akihez érzelmi kapcsolat fűzi. Talán ugyanattól a valakitől, akinek a Ragály elleni gyógyszert akarta megszerezni. Lappang itt valami titok, csak nem tudom, mi az.

Day tetteit mindig is lenyűgözőnek találtam. De most az ellenfelem. A célpontom. Az első megbízatásom.

Két napig töröm a fejem. A harmadik napon felhívom Jameson ezredest. Van egy tervem.